

Doma ni bilo lepo... Šola, kjer ji ni šlo najbolje, potem pa trdo delo do mraka. Saj so se imeli kar radi, a ko je bila stara šestnajst let, je bil čas, da gre od doma. Sorodnica ji je našla sobico in službo v Ljubljani. Plača je bila slaba, a bila je sita, vsak dan. Imela je domotožje, pogrešala je mamo, brata, celo plevel na njivi. In redke prijateljice, s katerimi je ob nedeljah popoldne hodila k »nauku«. Tudi v mestu je rada hodila v cerkev - molitve so bile take, kot v domači cerkvi.

Potem je spoznala fanta. Malo sta si bila všeč in kazalo je, da si bo uredila življenje. Poročila sta se, dobila dva otroka, kupila stanovanje. Mož je želel, da je sodobna, se oblači mestno, govori po mestno... In naj ne hodi več v cerkev, češ: to je za stare babe, od tega nimaš nič. Kot pri vsem ga je ubogala tudi to. Potlačila je spomine na mladost in pozabila na domotožje. Ni vedela, kdaj sta se z možem odtujila. Prišle so družinske težave... A že zdavnaj se je naučila prilaganja in po moževi smrti se je hitro privadila tudi samoti.

Potem se je nekega majskega večer vračala iz trgovine in slišala znano melodijo. Od daleč je opazila žene in otroke, ki so bili zbrani pri kapelici in prepevali. Tudi drugi dan in naslednji... Nekega dne jo je na ulici ogovorila gospa in jo povabila k šmarnicam. Da jo vidi ob večerih gledati od daleč in naj se le pridruži. Takrat je v njej oživel tisto, kar je že davno potlačila v sebi. Spet je odkrila veselje do življenja in vero. In korajžo, da je obiskala brata. Po dolgih letih je bila srečna, pomirjena, izpolnjena.

Pred šestimi leti je prvič spet prišla v Peče na praznovanje Jernejeve nedelje...

Svet postaja vse bolj nemiren. Divjajo vojne, dogajajo se naravne in druge nesreče. Ljudje so prestrašeni, negotovi, nezaupljivi... Narava se duši pod težo odpadkov, ki jih pridelamo ljudje. Kot da nam nobena stvar ni več sveta, niti človeško življenje. Kjer je tako, človek sam sebi postaja največji sovražnik. In med ljudmi kot da se širi virus malodušja. Ali pa lahko v resnici kaj spremenimo na bolje? Še posebno kristjani smo povabljeni, da skušamo širiti dobro voljo in delati dobro. Včasih molitev in zgled delata čudeže...

Vse se začne že doma - v družini. Družinsko življenje, katerega bogatijo medsebojna ljubezen, vera in zaupanje v dobro, je ključno, da se stvari izboljšajo. Če kdaj, je zdaj potrebna medsebojna povezanost, spoštovanje, pripadnost in vzajemna pomoč.

V Pečah še skušamo živeti povezani, v skrbi drug za drugega. A vendarle je tempo življenja čedalje hitrejši... Temu se skušamo izogniti. Radi smo skupaj. Radi se družimo in praznujemo s sosedi, si izmenjujemo nasvete in izkušnje. Tudi molimo drug za drugega in v tem smo kar močni. Ponosni smo, da smo tukaj, imamo globoke in trdne korenine in imamo svojo župnijo.

Tudi praznovanje Jernejeve nedelje je dan, na katerega se skrbno pripravljamo. Vsak po svojih močeh. Radi vam bomo povedali in pokazali, kaj je novega v našem kraju, v naši župniji.

Ko se nam boste pridružili na našem skupnem župnijskem praznovanju, bo naše veselje nepopisno in trud bogato poplačan!

Dragi naši sorodniki,
nekdanji sosedje, rojaki,
naši prijatelji in znanci –
lepo pozdravljeni!

Prisrčno vabljeni na žegnanje!

Jernejevo nedeljo

in god našega zavetnika sv. Jerneja
bomo skupaj z vami praznovali
v nedeljo, 25. avgusta 2024.

S seboj lahko prinesete zdravilna
zelišča, katera bomo blagoslovili

ob 9. uri

na trgu pred cerkvijo.

Nato bo v cerkvi sv. maša.

Po sv. maši bomo zunaj blagoslovili
naš delno obnovljen bronast cerkveni
zvon. Izdelan je bil l. 1414
in je najstarejši daleč naokoli.

Lepo vabljeni!

Župnik Kancijan Čížman
in župljani župnije Peče